29.08.2019 г. / 10:08:49

Вяра

Относно християнското възпитание

„Иисус рече: оставете децата и не им пречете да дойдат при Мене, защото на такива е царството небесно...“ (Мат. 19:4)

„и който приеме едно такова дете в Мое име, Мене приема; а който съблазни едного от тия малките, които вярват в Мене, за него е по-добре да му надянат воденичен камък на шията и да го хвърлят в морската дълбочина... Гледайте да не презрете едного от тия малките, защото, казвам ви, техните Ангели на небесата винаги гледат лицето на Моя Отец Небесен.“ (Мат. 18:5,6,10)

„Ако някой се не грижи за своите, а особено за домашните си, той се е отрекъл от вярата и е по-лош от неверник" (1 Тим. 5:8).“

„Който жали пръчката си, мрази сина си; а който го обича, наказва го от детинство.“ (КНИГА ПРИТЧИ СОЛОМОНОВИ 13:25)

„За да може дръзновено да кажем на Владиката: „Ето, аз и децата, които ми даде Господ“ (Ис.8:18)“

„Тогава ще дадем страшен отговор и за това, което сега ни изглежда маловажно; защото Съдията с еднаква строгост ще изисква от нас (грижа за) нашето спасение и за спасението на нашите ближни...

ще покажем, че нехайството за децата е по-голям от всички грехове и достига до самия връх на нечестието...

предишният закон, даден на иудеите, не позволява да пренебрегваме и добитъка на враговете - заблудил се или паднал, но заповядва да го доведем или вдигнем (Изх. 23:4,5). И така, първата степен на порочността и жестокостта, в низходящ ред, е когато оставяме без внимание работния и домашен добитък на враговете, когато той страда; втората, по-висока от нея, е да нехаем за самите врагове... трета след нея (степен) - е да презираме братята... четвъртата -да нехаем за домашните... **шестата - когато гледаме безгрижно на погибелта не само на домашните, но и на нашите деца**...

Така, ако ще постигне наказание първата, втората и третата степен на тази порочност, то какъв огън ще последва надминалата всички останали, вашата, именно деветата

степен?.. **ние ще се подхвърлим на крайно наказание, ако нехаем за спасението на децата...**

Сред иудеите имало един свещеник, човек скромен и кротък; името му било Илий. **Този Илий станал баща на двама синове. Виждайки, че те се предават на нечестие,.. не ги наказвал, а се опитвал с думи и убеждение да ги отклони от това нечестие... Би следвало да усили заплахите, да ги прогони от очите си, да ги наказва с бичове и да бъде много по-строг и суров. А тъй като той не направил нищо такова, прогневил Бога и против себе си, и против тях, и проявявайки неуместно снизхождение към децата си, погубил и своето спасение...**

Бог няма да понася снизходително нехайството към онези, за които Сам Той толкова се грижи. Защото не е възможно един и същи (Бог) Сам толкова да е направил за спасението (на децата), и да остави без внимание нехайството за тях (от страна на родителите). Така Той няма да остави това без внимание, но силно ще негодува и ще се гневи, както се оказало в действителност. Затова и блаженият Павел, настоятелно убеждава и казва: *бащи, възпитавайте децата си в учение и наставление Господне (Еф. 6:4).. .* нямаме извинение, когато децата ни са развратни (1 Тим. 3:4, 5)...

Така развратяването на децата произлиза не от нещо друго, а от безумната привързаност (на родителите) към житейското: обръщайки внимание само на него и не смятайки нищо друго за по-важно от него, те вече по необходимост нехаят за децата и душите им. За такива бащи бих казал, че те са по-лоши и от детеубийци. Едните отделят тялото от душата, а другите хвърлят и двете заедно в геенския огън; тялото неизбежно ще се

подхвърли на смърт по естествена необходимост, а душата може да я избегне, ако безгрижието на бащите не доведе до нея. При това телесната смърт може да бъде премахната от възкресението, още щом то настъпи, а погибелта на душата не може да се заплати с нищо; след нея следва не спасение, а необходимостта от вечно страдание. Следователно, ние не несправедливо казахме, че такива бащи са по-лоши от детеубийци. Не е толкова жестоко да изостриш меча, да го вземеш в ръка и да го забиеш в гърлото на сина си, колкото да погубиш и развратиш душата му; защото нищо наше не е равностойно на нея.

... ако беше само това зло, че вие не съветвате децата на нищо полезно; то не би било толкова голямо! Но **сега вие ги увличате към противното. В действителност, когато бащите убеждават децата да се занимават с науки, в техните разговори с тях не се чува нищо друго, освен такива думи: "Еди-кой си човек, от нисше съсловие, като се усъвършенствал в красноречието, получил много висока длъжност, придобил голямо богатство, взел богата жена, построил великолепна къща, станал знаменит и страшен за всички"...**

Както тялото не може да преживее дори малко време, ако се храни не със здрава, но с вредна храна; така и душата, получавайки такива внушения, не може никога да помисли за нещо доблестно и велико; но подхвърляйки се на такова разстройство и разслабване, постоянно бива обзета от порочност като от някаква зараза, и накрая неизбежно се низвергва в геената и там погива...

Вие правите всичко, за да има синът слуга, да има кон, да има най-хубави дрехи; а за да бъде добър самият той,

за това никога не желаете и да помислите, но простирайки до такава степен грижите си за дърветата и камъните, не удостоявате душата и с малка част от тези грижи. Вие сте готови да претърпите всичко, за да стои дивна статуя пред къщата ви и домът ви да има златен покрив, а за да бъде златна душата, която е по-скъпоценна от всяка статуя - за това не желаете и да помислите...“

ТВОРЕНИЯ на Светителя Иоан Златоуст - Том 1 (част 1) - СЛОВО ТРЕТО Към вярващия баща

„**Тя беше хранена от божествения промисъл и преуспяваше напред. Като стигна шестгодишна възраст, дадоха я да се учи на свещените Книги. И толкова много напредна в учението, щото цялото Писание знаеше наизуст. Така, че всички й се чудеха и навсякъде се носеше славата й**...“

„**Родителите на преподобни Павел имали достатъчно състояние и от ранна детска възраст грижливо обучавали сина си на Свещеното Писание. Когато светецът навършил пълнолетие, у него се появил стремеж да остави светския живот**. И ето, той постъпил в една от монашеските обители на своя град, където приел светия ангелски чин, и като се подвизавал във всички добродетели, достигнал такова съвършенство, че надминал всички братя от своя манастир и станал съкровищница на добродетели, така че приел дара да върши велики и дивни знамения...“

20.12 по еретическия, †07 декември по църковния календар - Св. Филотея Търновска. преподобни Павел Повинник

„**Още в младостта си свети Теодор придобил голяма мъдрост и в детските си години притежавал вече не детски ум; вместо да се занимава с детски игри или да се увлича от зрелища, той постоянно пребивавал в Божиите храмове и за него нямало нищо по-приятно от това, да гледа добри и честни дела и да се поучава от тях. Заедно с това проявявал безпрекословно подчинение към родителите си. С една дума, преподобният, подобно на плодородна градина, от самото начало на живота си показал какъв ще бъде впоследствие**.

Когато поотраснал, родителите му го дали в манастира на свети Сава на един учен и добродетелен презвитер, за да изучи Божествените книги на Свещеното Писание, а заедно с това да се научи на страх Божий. Теодор имал брат, на име Теофан, който бил по-млад на възраст, но равен на него по добродетели. Заедно с по-големия си брат той се обучавал при един и същи презвитер. Притежавайки остър ум, Теодор за кратко време усвоил цялата преподадена му книжна мъдрост. Като не се задоволил с това, но като се стремял към придобиване на по-високи познания, той напуснал обителта, и като намерил един човек на преклонни години, който бил преизпълнен с мъдрост, го помолил да го вземе при себе си за свой ученик. От този човек свети Теодор усвоил напълно не само цялата външна мъдрост, но придобил и траен навик в духовното знание. Той се научил от стареца да презира света и всичко светско и като овладял в съвършенство и двете науки - светската и духовната, отново се върнал в обителта на свети Сава.

Като станал монах и като вършел угодни на Бога дела, Теодор надминал мнозина с живота си. Кой бил там по-кротък, по-незлобив от него? Кой бил по-въздържан? Кой по-добре от него знаел времето, кога трябва да се мълчи или да се каже

нещо, или да се извърши някаква работа така, че да не се наруши вътрешното безмълвие, нито да се пропусне случаят в точния момент да се каже нещо полезно, нито пък да се пропусне някоя манастирска работа? Кой в такава степен умъртвил тялото си, обуздал езика и очите си и отразявал нападенията на помислите, в каквато направил всичко това Теодор? За тези негови добродетели, по Божий промисъл и по желанието на всички братя от обителта, Иерусалимският светител го посветил в сан на презвитер. По такъв начин обителта на свети Сава го придобила за себе си като добра пчела, прилежно събираща меда на добродетелите. За него трябва да се каже още, че той се уподобил на пророк Иеремия, на когото е казано: “преди да те образувам в утробата, Аз те познах, и преди да излезеш из утробата, осветих те”. Защото, още когато живеел като юноша в Лаврата и се обучавал на четмо и писмо при споменатия презвитер, той пророчествал за него, че ще завърши земния си подвижнически живот с мъченическа кончина заради Христа.“

09.01 по еретическия, †27 декември по православния календар - Св. преподобномъченик и изповедник Теодор Начертани и брат му преподобни Теофан Начертани

„Преподобният Антоний Велики бил родом от Египет. **Родителите му, хора благородни и известни с християнското си благочестие, възпитали сина си така, че знаел само тях и своя дом. Стигнал юношеска възраст, той не бързал да се занимава с наука, нито да се сприятелява с други деца, но прекарвал времето у дома си, пазел чистотата на сърцето и се стремял да преуспява в благочестието. Той не търсел забавления, както е характерно за младежката възраст, но обичал да**

ходи заедно с родителите си в Божия храм и да слуша четенето от божествените книги. Стараел се да извлече оттук цялата възможна полза и да живее точно според тяхното учение. Не искал от възрастните сладкиши, както е обичайно за децата, и изобщо не обръщал много внимание на храната, задоволявайки се винаги с това, което му давали.

Родителите на преподобния починали, когато бил на двадесет години. Останал сам с мъничката си сестра, първоначално сам се грижел за дома и за възпитанието на девойката. **Често, по обичая си, посещавал храма и там слушал да четат от божествените книги как апостолите**, оставяйки всичко, последвали Спасителя и как, според свидетелството на книгата "Деяния на светите Апостоли", мнозина от християните продавали своето имущество и слагали цената при нозете на апостолите за милостиня към нуждаещите се. Юношата размишлявал колко крепка била вярата на тези хора и каква голяма награда е приготвена за тях на небесата. С такива мисли дошъл веднъж в храма и чул отново думите на Христос към богатия юноша: "ако искаш да бъдеш съвършен, иди, продай имота си, и раздай на сиромаси; и ще имаш съкровище на небето; па дойди и върви след Мене". Той приел това като откровение свише. Сякаш Христос изрекъл тези думи лично към самия него. Той излязъл от храма и още същия ден продал имуществото си, а спечелената от продажбата голяма сума пари раздал на бедните като оставил само незначителна част от тях за малката си сестра. Притежавал триста много хубави и плодоносни финикови палми и ги подарил на съседите, за да освободи себе си и сестра си от всякакви грижи за тях.

Наскоро след това той отново дошъл в храма и чул думите на Господа в Евангелието: "не се грижете за утре". Веднага излязъл и раздал на бедните и останалата част от

имуществото си. Понеже не искал повече да живее в своя дом, поверил сестра си на верни и познати му девственици, посветили себе си да служат на Жениха - Христос, за да се възпитава сред тях чрез примера на добрия им живот. Самият той започнал да води суров и строг подвижнически живот...“

30.01 по еретическия, †17 януари по православния календар - ПРАВОСЛАВЕН ПРАЗНИК - Свети Антоний Велики (Антоновден)

„Свети Атанасий Велики - този безсмъртен пример на добродетел и богоугоден живот - се родил в столицата на Египет - Александрия. **Родителите му били християни, хора благочестиви и добродетелни. Още в детството на Атанасий една случка като че предзнаменувала неговата голяма бъдеща светителска дейност.**

Той играел със свои връстници на морския бряг. Децата подражавали на това, което виждали в църквата, и в играта си изобразявали Божиите свещенослужители

и църковните обреди. Атанасий бил избран от децата за епископ, той пък нарекъл едни - презвитери, а други - дякони. Последните водели при него други деца - езичници, които още не били кръстени. Атанасий ги кръщавал с морска вода, произнасяйки установената за тайнството кръщение формула, която бил запомнил от свещеника в църквата; произнесъл дори поучение, съответно на детската възраст. По това време патриарх на град Александрия бил свети Александър.

Поглеждайки случайно от прозорците на дома си, разположен на високо място, недалеч от морето, той видял детската игра и с изумление наблюдавал кръщението, което Атанасий извършвал. Незабавно заповядал да доведат всички деца при него. Патриархът ги разпитал подробно на какво са си играли, кого именно са кръстили, как са питали преди кръщението и какво са отговаряли и узнал, че в играта си те извършили всичко според църковния устав. След това, като се посъветвал с църковния клир, той признал извършеното от Атанасий кръщение на езическите деца за истинско и го довършил с миропомазване, после повикал родителите на децата, които били в ролята на презвитери, и ги посъветвал да ги обучават за бъдещи свещеници. Свети Александър извикал и родителите на Атанасий и им поръчал да го възпитат в благочестие и книжовност и когато порасне, да го доведат при него и да го посветят на Бога и на светата Църква.

Когато Атанасий усвоил науките достатъчно и получил добро образование родителите го довели при светия патриарх Александър и тъй, както някога Анна - Самуил, посветили го в дар на Бога. Скоро след това патриархът го поставил за клирик и го ръкоположил за дякон на Александрийската църква. Как в

този сан свети Атанасий се борил мъжествено с еретиците и какво е претърпял от тях, е невъзможно да се разкаже изцяло, но ще спомена някои от най-забележителните му подвизи и деяния.“

31.01 по еретическия, †18 януари по църковния календар - Св. Атанасий Александрийски

„майка му - християнка, произхождаща от родители християни и възпитана в християнско благочестие и добри навици. Името ѝ било Евфросиния. Тя била омъжена по принуда и не по свое желание встъпила в съюз с неверен мъж,.. Тя се молела на Христа да им изпрати милост, та, съединени с телесен съюз, да се съединят и духом в светата вяра; ако пък това е невъзможно, тогава да се разделят и телесно, тъй като при тях няма единодушие във вярата. Нашият Господ Иисус Христос чул молитвата на рабинята Си и я помилвал, и скоро я освободил от игото на неверния мъж: тъй като той бил човек непотребен, с ожесточено сърце, Той напълно го отхвърлил и му повелил да премине във вечността. Езичникът умрял, като оставил на съпругата си невръстното им първородно дете от мъжки пол, което още било в пелени. **Блажената му майка Евфросиния го хранела повече с благочестие, отколкото с мляко, а след това го донесла при Христа, като го просветила със свето Кръщение**. Дала му името Климент, което в превод от гръцки език означава “млад лозов филиз”. Твърде удачно му дала това име, като предвидила подобно на пророчица, че той ще бъде филиз от истинската лоза - Христа, който ще принесе много зрели гроздове - човешки души, обърнати към Христа. Със самото име тя предсказала, че той ще бъде бележит изповедник за пресветото име на Иисуса Христа, ще пролее кръвта си и ще положи душата си за Него и ще стане страдалец и мъченик за

Христа. Учела сина си да чете свещените книги и на добро поведение и го наставлявала във всяка добродетел...

С майчинска загриженост тя го напътствала, като го прегръщала и целувала:

- **Чедо мое, чедо възлюбено, чедо, осиротяло от люлка и узнало за сиротството си, преди да узнае за баща си! Ти обаче не осиротя, сине мой, защото за теб Баща е Христос Бог, Който те обогатява със Своите дарове. Сине мой, аз те родих по плът, а Христос Бог те възроди по дух. Затова знай, че Той ти е Баща; считай се за Негов син и се постарай осиновяването ти от Бога да не бъде напразно. Служи само на Христа Господа и на Христа възлагай всичките си надежди, защото Той наистина е нашето спасение и източник на безсмъртие. Той слезе при нас от небесата, за да ни възведе със Себе Си на небето; Той ни направи Свои възлюбени чеда и възстанови общението ни с Бога. Служещият на Този Владика ще се освободи от всички дяволски козни, ще потъпква змии и скорпиони и ще победи всяка вражеска сила. Той не само ще посрами нечестивите царе, князе и мъчители, покланящи се на идолите и бесовете, но и ще съкруши главите на самите бесове, почитани от тях**...

След като майката на Климент починала с блажена кончина и била погребана, той напълно осиротял, имайки само Бога за свой баща. Бог, общият промислител за всички, Който се грижи за сирачетата и сиромасите, дал на блажения Климент, по това време все още дете, друга майка. В същия град живеела една благородна, честна и богата жена на име София, приятелка на майката на Климент. София живеела богоугодно, пребъдвайки в молитва денем и нощем. И понеже била бездетна, тя приела при себе си, вместо син, свети Климент, и го обичала като свое собствено дете, грижейки се всячески за

него. По онова време в Галатия имало голям глад. Нечестивите езичници изхвърляли децата си край пътищата, понеже нямали с какво да ги хранят, и сами умирали от глад. Тогава свети Климент събрал тези деца в дома на София, втората си майка, и ги хранел с нейни средства - обличал ги, учел ги и им давал свето Кръщение. По този начин той направил дома на София възпитателен приют и училище, а самата тя станала майка по Бога за много деца, при това много по-добра от майките им по плът, понеже ги раждала духовно, като ги възпитавала в християнската вяра.

Свети Климент още от най-ранна младост придобил разум на съвършен мъж и още от младостта си започнал да умъртвява плътта си с пост и въздържание, живеейки подобно на монах. Въздържал се от местна храна и се хранел само с хляб и треви; питието му било вода. В това той се уподобил на тримата свети отроци, чиито тела, благодарение на поста, останали неповредени от двойния огън: вътрешния - естествената похот, и външния - горящата пещ. За немногото християни, живеещи тогава в тази страна, блаженият Климент бил като Божествено светило, просвещаващо всички със светлината на Богопознанието. Но вече настъпвало времето този сияещ светилник да бъде поставен на свещника - свети Климент, светещ с добродетелите си, да се възкачи на стъпалото на освещението, та чрез просвещаването на по-голямо количество люде да ги настави в пътя на спасението. По Божий промисъл и изволение и след единодушния избор на всички намиращи се в Галатия християни, той бил поставен отначало за четец, а после за дякон и презвитер. А след две години бил възведен и в епископски сан, макар че още бил млад на години: тогава бил на не повече от двайсет години. Станал втори Даниил, който, макар и млад, надминал старците по разум и добродетел и показал, че старостта се определя не от броя на годините, а от добродетелния живот и

премъдростта. Като приел епископски сан, свети Климент станал учител не само на децата, които, като събрал в множество, учел на книгите, но и на възрастните и старците: като довеждал езичниците до християнската вяра и като ги кръщавал, той все повече увеличавал Христовата Църква…

Езичниците наклеветили Анкирския епископ свети Климент, че забранява на мнозина да се покланят на великите богове и ги привежда към до своя Христос. Домитиан веднага наредил да го хванат и да го доведат при него…

Като погледнал внимателно към светеца, той казал:

- Както виждам, докато беседвах с теб кротко, ти се възгордя и това не е чудно, защото, както чух, ти, пребивавайки постоянно сред деца, подобно на тях имаш и детски разум. Но знай, че ако не умилостивиш боговете с жертви, ще бъдеш наказан със смърт, при това не такава, от каквато се надяваш скоро да умреш, но преди това ще приемеш много и различни мъчения…

На това свети Климент отговорил:

- Тъй като ми напомни за децата, то знай, че аз положих старание да науча децата на тази премъдрост, която не знаят и най-старите и най-мъдри мъже измежду вас, понеже истинската Божия премъдрост е скрита от премъдрите и разумните от този свят и е открита за младенците. А аз с гордост твърдя, че принасям на моя Бог разумни и словесни жертви, а не така, както жреците ви принасят потоци кръв, дим и всяка мерзост, с което вие облажавате почитаните от вас богове. А когато пролея кръвта си за моя Бог и Му я принеса в жертва, ако не напълно, поне отчасти, ще въздам на моя Господ за това, че е пролял кръвта Си за мен, защото Христос, моят Цар, ме е изкупил с честната Си кръв…“

05.02 по еретическия, †23 януари по църковния календар - Свети свещеномъченик Климент, епископ Анкирски

„**детето било възпитавано съгласно християнските обичаи. Когато достигнало училищна възраст, веднага започнали да го учат на книгите. Възраствайки на години, Григорий възраствал и по разум. В съответствие с името си той бил разсъдителен, бодър духом, усърден в ученията и превъзхождал по ум връстниците си. Даже детските години не били препятствие за него да разбира това, на което се поучават достигналите съвършена възраст и разум. Още в детството той проявявал поведение, каквото е свойствено за старците. Не обичал детските игри, празните забавления и зрелищата от всякакъв вид, а се упражнявал в по-добри неща и прекарвал времето си в учение, а не в суета. Когато достигнал юношеска възраст, благочестивата му майка го учела на благочестие с многото си майчини наставления. Тя му разкрила, че той е плод на нейните молитви, че тя с усърдни молитви го е изпросила от Бога и още преди зачеването му го е обрекла на служение Богу. Добрият юноша слагал в сърцето си думите на майка си и се просвещавал с душата си във вяра, надежда и любов към Христа, истинния Бог. Повече от всичко той възлюбил целомъдрието на душата и чистотата на тялото и си поставил като закон внимателно да съхранява девството си до самата си кончина**. Той бил подтикнат към това от многократните и сърдечни майчини наставления и от едно сънно видение, което получил през юношеските години. За него самият той, много по-късно, разказвал така: веднъж по време на сън му се сторило, че до него стоят две девици, облечени в бели одежди.

Те били красиви по лице, еднакви на възраст и години. По тях нямало никакви външни украшения: злато, сребро, бисери, скъпоценни камъни или скъпи огърлици. Не били украсени нито с меки копринени дрехи, нито със златни пояси. Не се гордеели нито с красотата на лицата си, нито с изрисувани вежди, нито с разпуснати коси, нито с някакви други особености, с които светските девойки се опитват да се харесат и да уловят сърцата на младежите. Облечени просто в чисти бели одежди и скромно препасани, те имали тънки покривала не само върху главите, но и върху лицата си. Очите им гледали надолу; страните им руменеели от девическо смущение и свидетелствали за целомъдрие. Устните им напомняли цвета на ярко червена роза. С мълчанието си проявявали преголяма скромност. Като ги гледал, свети Григорий усещал в сърцето си велика радост и мислел, че това не са земни същества, а висши, превъзхождащи човешката природа. Като видели, че той е много доволен от съзерцаването им, те го възлюбили и го прегърнали като свое дете. Тогава той ги попитал: кои са и откъде са дошли? Първата се нарекла Чистота, а втората - Целомъдрие. При това те разяснили, че предстоят пред престола на Царя на славата Христос и се услаждат от красотата на небесните девици. Те рекли:

- Чедо, бъди единомислен с нас. Съедини ума си с нашия ум и направи лицето си подобно на нашето. Тогава, като заблестиш с преголяма светлост, ще те възнесем на небесата и ще те поставим близо до безсмъртната Троична светлина.

Като казали това, те започнали да се издигат към небето и се възнесли нагоре подобно на птици. Момъкът Григорий ги изпратил с радостен взор, докато се скрили в небесата. Като се събудил, той усетил неизказана радост и сърцето му се изпълнило с веселие. От този момент той се възпламенил от ревност към старателно охраняване на девството си. Стараел

се да го запази чрез пълно въздържание, избягвайки всякаква вкусна храна, пиянство и пресищане.“

07.02 по еретическия, †25 януари по църковния календар - свети Григорий Богослов

„Имал си другарка в живота, на име Мария - негова подражателка във всички добри дела и изцяло еднаква с него по характер. Ксенофонт живеел с нея добродетелно, угаждайки на Бога, изпълнявайки непорочно всички заповеди и съблюдавайки правдата Божия. Когато им се родили двама сина - Иоан и Аркадий, те ги възпитавали с добри наставления и ги учели не само на книжна мъдрост, но и на страх Божий, който е начало на всяка премъдрост, а също така ги поучавали и на всяка добродетел. Те желаели да видят в децата си не само наследници на богатите си имоти, но преди всичко подражатели на богоугодния им живот…

Ксенофонт се разболял тежко и вече очаквал смъртта. Като не се надявала мъжът ѝ да оздравее, Мария написала писмо до синовете си, в което ги уведомявала за тежкото заболяване на баща им и ги молела по-скоро да се върнат у дома, преди баща им да отиде във вечността. Тя искала децата да получат последно благословение от баща си и да вземат участие в погребението му. Те побързали да се върнат у дома. Като ги видял, баща им се зарадвал и от радостта състоянието му се подобрило. Той им наредил да седнат на леглото му и започнал да ги поучава така:

- Както ми се струва, деца мои, аз се приближавам към края на живота си. А вие, ако ме обичате, като свой баща, направете това, което ви завещавам. Първо, бойте се от Бога и устройте живота си по Неговите свети заповеди. И второ, това, което ще ви кажа сега, казвам не от тщеславие, а с цел да ви

наставя в пътя на добродетелта: ако имате за свой образец моя живот, мисля, че няма да ви е нужен друг учител. Защото домашното учение, изразено в слово и дело, е много по-полезно от всяко друго учение. Знайте, че съм живял досега, съхранявайки постоянно благоговение и простота на сърцето. Бях уважаван и обичан от всички не заради високия си сан, а заради кротостта и добрия си нрав: никого с нищо не съм обидил, никога никого не съм укорил, не съм клеветил, не съм завиждал, не съм се гневил напразно, не съм враждувал с никого. Обичах всички и живеех в мир с всички. Не пропусках да посещавам църквата нито вечер, нито сутрин. Не презирах нито бедния, нито странника, нито опечаления, но утешавах всекиго със слово и дело. Често посещавах намиращите се в тъмниците, откупих много пленници и ги пуснах на свобода. И както поставих преграда пред устните си, за да не кажа нищо лошо и лукаво, по същия начин поставих и закон за очите си - да не гледат чуждата красота и да не я пожелават. Бог ме опази и аз не познах друга жена, освен вашата майка, но и с нея живях в плътски съюз само докато се родихте вие, а след това ние се разбрахме да останем чужди един на друг по плът и съхранихме телесната си чистота в Господа и досега. **Деца, последвайте живота на родителите си, подражавайте на нашата вяра, търпение и кротост и живейте така, че да угаждате на Бога; тогава Бог ще ви изпрати дълъг живот. Давайте милостиня на сиромасите, защитавайте вдовиците и сирачетата, посещавайте болните и намиращите се в затворите, избавяйте от бедствия обидените и неправилно осъдените, запазете мир с всички. Бъдете верни на приятелите си, правете добро на враговете си, без да им въздавате със зло за злото; към всички бъдете добри, кротки, любезни, смирени. Съхранявайте в непорочност душевната и телесната си чистота, а ако Бог ви благослови със съпружество, ложето ви да бъде нескверно. Бъдете благотворителни**

към Божиите църкви и манастири. Почитайте свещениците и монасите, защото заради тях Бог проявява милосърдие към целия свят. И особено не забравяйте скитащите се заради Бога по пустини и планини, по пещери и земни пропасти, но им давайте необходимото за живота. Нахранете достатъчно бедните и не ще обеднеете. Вие знаете, че домът ми никога не е търпял лишения, въпреки честите трапези, предлагани на сиромасите. Често се молете и внимавайте върху поученията на светите мъже. Въздавайте дължимата почит на майка си и я слушайте със страх Господен, като винаги изпълнявате волята ѝ и никога не отстъпвате от повеленията ѝ. Бъдете милостиви към робите, обичайте ги като членове на семейството си и като свои деца; старците пускайте на свобода и им давайте храна и всичко потребно до самата им кончина. Накратко казано, повтарям ви: това, което сте ме видели да върша, същото вършете и вие, и ще се сподобите с честта и славата на светиите. Помнете винаги и това, че този свят скоро ще премине и славата му ще изчезне. **Деца, пазете заповедите Господни и моите наставления и Бог на мира ще бъде с вас!“**

08.02 по еретическия, †26 януари по църковния календар - Свети преподобни Ксенофонт и Мария и синовете им Йоан и Аркадий

„Родили го по плът, **те побързали да го направят и дете на светлината чрез кръщението**, което било доста трудно в онези времена. Агаряните не позволявали на никого да приема свето кръщение. Но **родителите на преподобния безпрепятствено възродили своето дете чрез банята на кръщението и му дали име, което означава “Божия благодат”. Бащата на детето много се грижел то да бъде**

възпитано в доброто учение и да не се научи на сарацинските обичаи - нито на воинска храброст, нито на лов на зверове, нито на каквото и да било друго светско изкуство, но - на кротост, смирение, страх Божий и на познанието на Божествените Писания. Затова той усърдно молел Бога да изпрати мъдър и благочестив човек, който да бъде за сина му добър учител и наставник в добрите дела. Бог чул молитвите му и той получил желания наставник по следния начин:

Дамаските разбойници често нападали съседните страни, отвеждали в плен много християни и след като ги довеждали в своя град, едни продавали по пазарите като роби, а други убивали. Веднъж те пленили монах на име Козма, който произхождал от Италия. Той бил благообразен по вид и прекрасен по душа...

сарацините го попитали с какъв сан и титла се е ползвал в своето отечество сред християните.

А той отговорил:

- Аз не съм имал никакъв сан, дори не се удостоих със свещенство. Аз съм само грешен монах, който е учен във философията, не само в християнската, но и в тая, която са измислили езическите мъдреци!..

Щом чул тия думи, бащата на свети Иоан се зарадвал, задето намерил отдавна желаното от него съкровище, и казал на стареца:

- Не тъгувай, старче! Бог може да изпълни желанието на твоето сърце.

След това той побързал да отиде при сарацинския княз, паднал в нозете му и горещо го помолил да му даде пленения монах. Князът не му отказал: той му предал този дар, който

действително бил по-скъпоценен от всякакви други дарове. С радост Сергий завел блажения Козма в своя дом и го утешил след неговото дълго страдание, като му предоставил всякакви удобства и покой.

- Отче - казал му той, - бъди господар в моя дом и съучастник на всички мои радости и скърби!

И добавил още:

- Ето - Бог не само ти дарува свободата, но и изпълни твоето желание. Аз имам тези две деца: единият е моят син по плът - Иоан, а другият - сираче от дете, родом от Иерусалим, което аз приех като свой син. Той има еднакво с твоето име, защото също се нарича Козма. Моля те, отче, научи ги **на мъдрост и на добри нрави и ги поучи във всяко добро дело, направи ги свои духовни синове, възроди ги и ги възпитай с учението си и ги остави след себе си наследници на това духовно богатство, което никой не би могъл да им отнеме**.

Блаженият старец Козма извънредно се зарадвал, прославил Бога и се заел с усърдие да възпитава и учи двете деца. А **децата от своя страна били разумни, усвоявали всичко, което им преподавал учителят**, и успешно се учели. Иоан, подобно на летящ във висините орел, постигал високите тайни на учението, а неговият духовен брат Козма - подобно на кораб, бързо носещ се при попътен вятър - усвоявал дълбината на мъдростта. **Така учейки усърдно и старателно, в кратко време те възпитали себе си в премъдростта, изучили граматиката, философията и аритметиката и станали подобни на Питагор и Диофант; те изучили и геометрията така, че били подобни на Евклид. За това, как се усъвършенствали в поезията, свидетелстват съставените от тях църковни песнопения и стихове.**

Двамата не пренебрегнали и астрономията, а също така добре изучили и богословските тайни. Освен това те се научили и на добри нрави и на добродетелен живот и станали напълно съвършени в знанието на духовната и светската мъдрост. Особено преуспявал Иоан. От него се удивявал самият учител, когото той надминал в някои области на премъдростта. Иоан бил велик богослов, за което свидетелстват неговите боговдъхновени и богомъдри книги. Но той не се гордеел със своята мъдрост. Както отрупаното с плод дърво - колкото по-големи стават плодовете му, толкова по-ниско до земята навежда клоните си; така и Иоан - колкото повече преуспявал в мъдростта, толкова по-малък считал себе си и умеел да укротява суетните мечтания на младостта и страстните помисли, а душата си разпалвал като светилник, напълнен с елей, с огъня на Божественото желание.

Веднъж учителят Козма казал на Иоановия баща:

- Твоето желание, господарю, се изпълни. Твоите деца добре се изучиха, така че вече превъзхождат и мен в мъдростта: за такива ученици не е достатъчно да бъдат равни на своя учител. Благодарение на голямата си памет и непрестанни трудове, те постигнаха в съвършенство цялата глъбина на премъдростта, а Бог преумножи техните дарования. Те нямат нужда да ги уча повече, тъй като вече и сами са способни да учат другите. Затова те моля, господарю, **пусни ме да отида в манастир, където аз самият да стана ученик и да се науча на висша мъдрост от съвършените монаси. Мирската философия, която аз изучих, ме отпраща към духовната философия, която е по-висша и чиста от мирската, защото тя принася полза и спасява душата**.

Щом чул това, Сергий се натъжил, понеже не желаел да се лиши от този достоен и мъдър наставник. Но той не се осмелил да задържи стареца при себе си, тъй като не искал да го

натъжава. Изпълнил желанието му и след като го възнаградил щедро, го пуснал да си върви с мир. **Монахът отишъл в лаврата на преподобни Сава и след като благополучно живял там До смъртта си, отишъл при съвършената Премъдрост - Бога**.“

17.12 по еретическия, †04 декември по православния календар - Св. преподобни Иоан Дамаскин

„Тома още от ранна възраст се отвръщал от всякакви житейски, суетни удоволствия и проявявал силно склонност към монашеско житие. Увличан от примерния живот на един монах, подвизаващ се в един от близките манастири, той душевно се привързал към светата обител; от ранна възраст **той свикнал да спазва поста и охотно занимавайки се с присъщото на детската възраст книжно учение, изучил псалтира, апостолските писания и цялата църковна служба. Така първоначалният живот на Тома протичал мирно, в благочестие, и добрите семена, посети в душата му, успели да се вкоренят за по-нататъшно израстване**. Когато богобоязливият отрок достигнал пълнолетие, се облякъл в монашески образ и с непоколебима твърдост встъпил в подвига на духовната борба с врага на спасението. И толкова се утвърдил и усъвършенствал душевно в добродетелния живот, че духовната му красота явно се открила пред всички.“

23.12 по еретическия, †10 декември по църковния календар - Св. преподобни Тома Дефуркин

„Филип уважавал християните заради чистотата на живота и мъдростта им. Сам той с интерес се занимавал с гръцка философия, в която възпитавал и дъщеря си Евгения, като

желаел тя да придобие добри познания по философия. Освен това я обучавал свободно и красиво да говори и на двата езика - латински и гръцки. Евгения притежавала ясен ум и прилежност и затова лесно преуспявала в науките. Това, което чуела или прочитала веднъж, запомняла завинаги, пазейки го в сърцето си така, сякаш било издълбано върху медна плоча. Тя била също прекрасна по лице и стройна по тяло, но още по-прекрасна в целомъдрието на мислите си и девствената си чистота. Затова един от най-знатните римски сановници, Аквилин, пожелал да я сгоди за своя син Аквилий. Но когато родителите я попитали дали е съгласна да я омъжи за този благороден юноша, света Евгения отговорила:

- За мъж трябва да се избира най-добрият по живот, а не по произход, понеже ще трябва да се живее с него, а не с рода му.

И други благородни и богати юноши желаели да се сгодят за нея, но тя отказвала на всички под предлог, че не е угоден начинът им на живот. В действителност тя избягвала съпружеството от любов към девствената чистота, понеже единственото желание и грижа се заключавали в това, да пребъдва в девство.

Така се приготовял прекрасен и чист съсъд за приемане на Божественото миро. И скоро истинската вяра наследила добрите дела и Евгения чиста пристъпила към чистия източник на благочестието. **За начало на нейното обръщане към Бога послужило следното събитие. Случайно, или по-добре да се каже, по Божествен промисъл, се наложило да чете книгата с посланията на свети апостол Павел. Като четяла внимателно и разбирала всичко, тя узнала за битието на Единия Истинен Бог, Който сътворил вселената. И веднага се просветил умът, който отдавна бил предочистен и преподготвен за приемане на Светия Дух**...

Заедно с епископа и народа в манастира влезли евнусите и Евгения приличала на юноша по дрехите и по късите си коси…

Когато те влезли и застанали пред епископа, светителят произнесъл отначало молитва, а после с бащинска любов започнал беседа с Евгения, като разпитвал за имената им, произхода и отечеството им. В девическото си смущение Евгения смирено отговаряла:

- Родени сме в славния град Рим и отечеството ни е Рим. Ние сме братя по плът. Името на първия от нас е Прот, на втория - Иакинт, а аз се казвам Евгений.

Като я гледал ласкаво, епископът казал:

- Правилно се наричаш Евгений, Евгения. **Името ти се съгласува с духа ти, понеже имаш благородна, мъжествена душа и във всички отношения си като мъж. Здраво дръж в ума си решението, побеждавай женската си природа и ще възмъжееш и ще се утвърдиш в Христа, заради Когото, бидейки жена, се представяш за мъж, като променяш женския си образ и името си от любов към Бога**. Казвам ти го не за да те изобличавам, не за да порицая женската ти природа и не поради желание да те отвлека от намерението ти, но за да узнаеш каква грижа има за тебе Бог, Който ми откри за тебе всичко, което се отнася до тебе, като не скри нищо: коя си и как ще дойдеш при мене, и кой още ще дойде с тебе при мен. И така, Евгения, постарай се да се покажеш не по-малко мъжествена по дух, отколкото по вида си: понеже и това ми откри моя Господ, че си приготвила за Него от себе си чист съсъд, като непорочно си запазила девството си и си отхвърлила съблазните на земния живот.“

06.01 по еретическия, †24 декември по църковния календар - Св. преподобномъченица Евгения

„При царуването на нечестивия император Максимиан , в славния град Солун, живеела една девойка на име Анисия, дъщеря на богати родители християни, които я възпитали в страх Божий, така че по добродетели тя растяла по-бързо, отколкото на години, понеже родителите я кърмели повече с истините на вярата и на благочестието, отколкото с мляко. Щом минали младенческите години и Анисия пораснала, родителите старателно я обучили на цялата книжна мъдрост. Надарена с разум, Анисия бързо и лесно усвоявяла всичко и проявявала на дело достойни за ученията плодове. Изпълнена с Дух Божий, тя притежавала истински ангелски нрав, а лицето светело с несравнима красота. По това време тя рядко излизала от къщи и скривайки в горницата своята красота, често си казвала с прискърбие:

- **О, колко измамен е животът на младостта, погубваща едни и погубвана от други! Добра е старостта, но, горко ми! Продължителността на времето ме изпълва със скръб, защото ще се наложи да я чакам дълги години, дълги години ме делят от небето!**

И Анисия никога не преставала да призовава на помощ Христа, прекланяйки колене и проливайки обилни сълзи на земята. Когато родителите отишли при Господа и тя станала наследничка на бащиното имущество, почнала да размишлява какво да прави с богатството си. Защото родителите били събрали огромни съкровища сребро и злато, обширни имоти, грамадни стада, безброй роби и робини, скъпи копринени и златотъкани дрехи, златни съдове, украсени с бисери и скъпоценни камъни и сияещи с великолепието си. Като видяла всичко това, света Анисия казала:

- **Как да се спася сред толкова земни богатства? Как да настъпя главата на древната змия - дявола, и да**

преодолея силата му? Но аз зная какво да сторя: против змията ще употребя змийска хитрост. Както тя ежегодно се обновява, съблечайки старата кожа от себе си, така и аз ще се избавя от богатствата си. Защото те нанасят голяма вреда на употребяващите ги за зло и поразяват с неизцерима отрова всички, които ги събират, а скъперниците и немилостивите свързват с оковите и мрежите си. **Притежаването на имоти приучва към гняв и трупа богатство с измама и с неправедна мярка, скъпите дрехи научават на тщеславно поведение и въвличат в грях; златните верижки и огърлици заставят главата да се повдига горделиво, защото желаят хората да ги видят и да ги похвалят**. И така, ето как ще постъпя с тях: ще бъда тяхна естествена господарка, преди те да получат неестествено господство над мен. Ще стана наистина тяхна господарка и ще ги изразходя за благо, като заедно с това ще избегна поражданите от тях изкушения. Ще намеря за тях надеждна охрана: ще ги вложа като в съкровищница, в домовете на вдовиците, сирачетата и сиромасите. И верен е поръчителят ми, Господ, Който ще ми въздаде не двойно, а стократно, и ще ме направи участничка във вечния живот. Ще раздам всичко, за да получа всичко в цялост, умножено по сто, и като го раздам, ще взема кръста Христов. Защото тогава ще ми бъде по-лесно да последвам Христа, като оставя земното на земята, за да живея с ангелите на небесата. **По-добре да избегна пагубния и нечист живот и да възжелая непреходен живот и духовни подвизи. Ще заменя временното за вечно: ще почета нетленния брак, ще пребъдвам в целомъдрие и ще съхраня за Създателя тялото си чисто. Сега е време за търговия, докато има тържище. Нека гоненията и преследванията да ми изходатайстват награда на небесата**. Нека мъчителите и мъките да ми открият достъп до райските утехи; а раните и тъмницата нека ме въведат в Христовия чертог. Защото не само мъжете

получават въздаяния, но и жените се сподобяват с венци.

Така говорела тя в себе си и се молела през сълзи:

- Господи, Иисусе Христе! Светлина моя! Източниче на безсмъртието! Корен на нетлението, неизказано заченат в девствена утроба и след рождеството съхранил девството на Пречистата Си Майка! Благи Господи, направи така, че и аз да вляза в лика на девствениците и да не бъда отлъчена от Твоя чертог! Включи ме в числото на мъдрите девици и ме сподоби да Те посрещна с неугасим светилник, да стана причастничка на Твоята слава, като свърша непорочно подвига си!

Като се помолила така, света Анисия веднага продала цялото си имущество и при това не на тази цена, която то струвало, и не по този начин, както това става обикновено при пазарните покупко-продажби. Защото тя казвала на купувача:

- Знай, че продаваните вещи принадлежат на бедните и сиромасите. Затова определи справедлива цена, за да получиш заедно с вещта и въздаяние, защото Господ е праведен и обича правдата, и въздава по правда.

Когато било продадено цялото имущество, тя започнала да раздава придобитите пари на бедните и на страдащите затворници. Като влизала сама във всички тъмници, светицата не само давала на затворниците всичко нужно, но и собственоръчно им служела, и особено на тези, които след много мъчения и рани не можели да се обслужват сами.

Такива тя лекувала, като ги мажела с мехлеми и като превързвала раните ми, утешавала скърбящите, посещавала лежащо болните и им помагала чрез богатството си. Обикаляла площади и улици и с щедра ръка давала обилна помощ на всички бедни и болни, лежащи на сметището, които намирала. При това тя си казвала:

- Няма да търся утехи и наслади в богатствата, които в деня на съда не ще се сравнят дори с капка вода. А когато изразходила всичко до последната монета, без да остави нищо за себе си, тя се затворила в една горница и с труда на ръцете си започнала да добива необходимата за тялото храна, като с пот на лицето си ядяла хляба си, следвайки словата на апостола: “който не иска да се труди, не бива и да яде”, понеже християните трябва да се хранят от труда на ръцете си. Подвизавайки се в молитви и пост, тя живеела подобно на безплътна. Като привикнала към подвизите и към суровия живот, тя прекарвала дните си в трудове и в четене на божествени книги, а нощите – в псалмопения и молитви. За легло служела земята, вместо мека постелка имала само една тръстикова рогозка, вместо топли одеяла - скъсани дрипи. Спяла съвсем малко, защото си казвала:

- За мен не е безопасно да спя, когато врагът ми бодърства. При това светицата проливала обилни сълзи и въздишките били по-многобройни от думите, излизащи от устата. Тя била обзета до такава степен от Божествената любов, че когато прекланяла колене за молитва, се струвало, че пада в нозете на Спасителя и ги целува, и с косите си изтрива праха от нозете Господни. У нея имало непрестанно желание да се освободи от връзките на тялото и да живее с Христа.“

12.01 по еретическия, †30 декември по църковния календар - Света мъченица Анисия Девица

„Василий бил толкова увлечен от науките, че често, седейки над книгите, забравял за необходимостта от храна. Той изучил граматиката, реториката, астрономията, философията, физиката, медицината и естествените науки. **Но всички тези светски, земни науки не могли да наситят ума му, търсещ висшето небесно озарение, и след като прекарал**

около пет години в Атина, той почувствал, че светската наука не може да му даде твърда опора в делата на християнското усъвършенстване. Затова решил да отиде в онези страни, където живеели християнски подвижници и където би могъл в пълнота да се запознае с истинната християнска наука... Скоро се събрали учениците на Ливаний и Василий започнал да ги учи да придобият душевна чистота, телесно безстрастие, скромна походка, тиха реч, скромно слово, умереност в храната и питието, мълчание пред старшите, внимателност към думите на мъдрите, послушание към началниците, нелицемерна любов към равните на себе си и по-ниско стоящите, да се отдалечават от злите, страстните и привързаните към плътските удоволствия, да говорят по-малко и повече да слушат и да вникват, да не бъдат безразсъдни в думите си и многословни, да не се надсмиват дръзко над другите, да се украсяват със срамежливост, да не влизат в беседи с безнравствени жени, да навеждат очите си надолу, а душата си да обръщат нагоре, да избягват споровете, да не търсят учителство и да не смятат за нищо почестите на този свят. Ако някой направи нещо за полза на ближния, нека очаква награда от Бога и вечно въздаяние от Иисуса Христа, нашия Господ. Така говорил Василий на учениците на Ливаний и те с голямо удивление го слушали и след това заедно с Евул отново тръгнал на път..

свети Василий не живеел сам за себе си: той събрал общежитие от монаси; с писмата си привлякъл в пустинята и своя приятел Григорий. В своето уединение те двамата вършели всичко заедно; заедно се молели; **заедно оставили четенето на светски книги, за което преди губели много време, и започнали да се занимават единствено със Свещеното Писание**...“

14.01 по еретическия, †01 януари по православния календар – Св. Василий Велики, архиепископ на Кесария

Каппадокийска

„С вети Силвестър се родил в Рим. **Той бил възпитан в светата вяра и се учил при презвитера Квирин, както на науки, така и на добра нравственост**. Като достигнал пълнолетие, той станал голям страннолюбец и от любов към Бога и ближните въвеждал в дома си странници, умивал нозете им, нагостявал ги, доставяйки им пълно успокоение.“

15.01 по еретическия, †02 януари по църковния календар - Светиите Силвестер, папа Римски

„затова се кръстил Иисус, бидейки на тридесет години от рождението Си, понеже възрастта на тридесетгодишния, по думите на Златоуст и Теофилакт, е удобопреклонна към всеки грях. Тъй като **юношеската възраст е подхвърлена на огъня на плътските страсти, а при тридесетгодишната възраст - времето на пълното разгръщане на мъжките сили - човек се подчинява на златолюбието, тщеславието, яростта, гнева и на всякакви грехове.** Поради това и Христос Господ забавял приемането на кръщението до тази възраст, та във всички възрасти на човешкия живот да изпълни закона, да освети цялото наше естество и да ни подаде сили да побеждаваме страстите и да се опазваме от смъртните грехове...

“А Иоан Го възпираше и думаше: аз имам нужда да се кръстя от Тебе, а Ти ли идеш при Мене?” **Той духом познал Този, за Когото тридесет години по-рано “проиграл радостно” в утробата на своята майка, поради което и сам поискал да бъде кръстен от Него, като намиращ се под греха на непослушанието, който от Адам преминал върху целия човешки род**. Но Господ му казал: “Остави сега; защото тъй

нам подобава да изпълним всяка правда”.“

19.01 по еретическия, †6 януари по църковния календар - ПРАВОСЛАВЕН ПРАЗНИК - Кръщение Господне (Богоявление) Йордановден

„С вети Петър бил брат на Василий Велики, десети и последен син на родителите си. Особено голямо участие във възпитанието му взела по-голямата му сестра Макрина. **Тя му дала най-възвишеното познание, като от ранна възраст насочвала ума му към изучаване на Божието Слово**.“

22.01 по еретическия, †09 януари по църковния календар - Св. Петър, епископ Севастийски

„Преподобният Теодосий бил роден в селището Могарион в Кападокия от благочестивите родители Проересий и Евлогия, които го възпитали в благонравие и книжно обучение. **Когато момчето пораснало и добре изучило Божественото Писание, заповядано му било да чете богослужебните книги в църквата и той бил сладкогласен и изкусен четец като никой друг. Той четял поучителни слова за полза на слушателите, но още повече полза извличал за себе си. Като се вслушвал в думите на Господа, Който повелява на Авраам да излезе от своята земя и от своя род, и в Евангелието убеждава да оставим заради вечния живот баща, майка и братя, Теодосий се възпламенявал духом и желаел да остави всичко, за да последва Христа по тесния и скръбен път**. Размишлявайки за това, той се молел на Бога:

- “Насочи ме, Господи, в Твоя път, и аз ще ходя в Твоята истина” .

После, възложил упованието си на Бога, той отишъл в Иерусалим.“

24.01 по еретическия, †11 януари по църковния календар - Св. преподобни Теодосий Велики

„Преподобният Иринарх бил роден в Ростовска област, село Кондаково. Баща му Акиндин и майка му Ирина били селяни. В светото Кръщение те нарекли сина си Илия. Родителите се радвали, като гледали колко бързо расте детето им - то проходило още на петия месец. **Те го възпитавали в благочестие и чиста християнска вяра. А Илия не участвал в детските игри, обикнал смирението и кротостта, бил тих и приветлив към всички**.

Едва шестгодишен, той казал на майка си:

- Когато порасна, ще приема пострижение и ще стана монах. Ще нося върху тялото си вериги, ще се трудя заради Бога и ще стана учител на всички хора.

Майката се учудила на тези думи на малкото дете, но и много се зарадвала. Пророческите слова на шестгодишното момче се сбъднали.

Веднъж баща му поканил на обяд селския свещеник Василий. На трапезата той разказвал житието на преподобния Макарий, Калязинския чудотворец. Илия слушал разказа му и изведнъж заявил:

- И аз ще стана такъв монах.

Свещеникът се учудил, като чул от дете думи, подобаващи на възрастен човек,..“

26.01 по еретическия, †13 януари по православния

календар - Св. преподобни Иринарх, затворник от Ростовския Борисоглебски манастир

СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ ...

---

buditeli.info © 2017